

Миленький мій за горами

Роберт Бернс

Чому не посміхаюся,
Від чого чуюсь хворою?
Тому, що зачекалася
На того, що за горами.

Не осені тужні дощі
Обсіли мене зморами,
Лиш тільки туга у душі
За тим, що десь за горами.

Він дарував мені стрічки
І ніби ще учора ми
Були, мов двоє потічків,
Тепер закуті горами.

Татуньо гонить за поріг,
А подруги розмовами
Мене картають за мій гріх
Із тим, що десь за горами.

Але весна вдихне життя
У зимнє поруйновище,
Народиться моє дитя
З очима, як у того, що...